

ՔԱՌԵԱԿՆԵՐ

(Շար. Բազմ. 1970, ր. 9-10, էջ 287-289)

Գրեց՝ ՅՈՎՀԱՆՆԷՍ ՇԻՐԱԶ

Մարդու կենտրոնն իր սիրտը չէ, ոչ էլ ուղեղն է մարդու,
Չար նախանձն է սրտի սիրտը, նախանձն անշեղն է մարդու,
Մարդը մարդուն է նախանձում, աղբը աղբին, իմացի՛ր,
Ա՛խ, չար նախանձն՝ անյաղթելին ու խելահեղն է մարդու:

Ամէն անգամ, երբ Հայաստանն օտար թրի տակ է ընկնում՝
Հայոց գլխից հազար ու մի աղատութեան թագ է ընկնում,—
Հաղարն ընկան... վերջին թագը մընաց գլխին սուրբ Մաշտոցի,
Այն էլ, ահա, հազար օտար լեզուաթրի տակ է ընկնում...:

Որթատունկի ողկոյզ կրճքից անաղորոյն է ծաւում,
Աղւում եմ ես, որ խաղողից մեղ խարող թոյն է ծնւում,
Ձէ, թող հարբեմ այնքան, որ ձեզ թրւամ մի ողջ խենթանոց,
Բանաստեղծի խենթութիւնից իմաստութիւն է ծնւում...:

Մօրըս բարի աչքերի մէջ մեծ խաչեցեալն է խօսում,
Ես Աստրծու ոտնաձայնը սրտիս միջից եմ լսում,
Ինչքան էլ ինձ բառեր դառնայ իմ դարի չար սատանան՝
Ինձ չի կարող անդունդ գըցել, ինձ հետ Աստուծ է խօսում...:

Ինձ թրւում է, թէ մութի մէջ ինձ դաւում են անդադար,
Քուն թէ արթուն ականջիս մէջ փնտլում են անդադար,
Ա՛խ, կը դաւեն դեռ մութի մէջ, անգամ լոյսով կը դաւեն,
Քանի այսպէս մընայ հրկէզ մի դարի մէջ երկու դար:

ՔԱՌԵԱԿՆԵՐ

(Շար. Բազմ. 1970, ք. 9-10, էջ 287-289)

Գրեց՝ ՅՈՎՀԱՆՆԵՍ ՇԻՐԱԶ

Մարդու կենտրոնն իր սիրտը չէ, ոչ էլ ուղեղն է մարդու,
Զար նախանձն է սրտի սիրտը, նախանձն անշեղն է մարդու,
Մարդը մարդուն է նախանձում, աղղը աղղին, իմացի՛ր,
Ա՛խ, չար նախանձն՝ անյաղթելին ու խելահեղն է մարդու:

Ամէն անգամ, երբ Հայաստանն օտար թրի տակ է ընկնում՝
Հայոց գլխից հաղար ու մի աղաւթութեան թագ է ընկնում, —
Հաղարն ընկան... վերջին թագը մընաց գլխին սուրբ Մաշտոցի,
Այն էլ, ահա, հաղար օտար լեզուաթրի տակ է ընկնում...:

Որթատունկի ողկոյց կրծքից անադորոյն է ծաւում,
Ապշում եմ ես, որ խաղողից մեզ խորոզ թոյն է ծնւում,
Ձէ, թող հարբեմ այնքան, որ ձեզ թըւամ մի ողջ խենթանոց,
Բանաստեղծի խենթութիւնից իմաստութիւն է ծնւում...:

Մօրըս բարի աչքերի մէջ մեծ խաչիցեալն է խօսում,
Ես Աստուծու ոտնաձայնը սրտիս միջից եմ լըսում,
Ինչքան էլ ինձ ըսուեք դառնայ իմ դարի չար սասանան՝
Ինձ չի կարող անդունդ գըցել, ինձ հետ Աստուած է խօսում...:

Ինձ թըւում է, թէ մութի մէջ ինձ դաւում են անդադար,
Քուն թէ արթուն ահանջիս մէջ փնտլում են անդադար,
Ա՛խ, կը դաւեն դեռ մութի մէջ, անգամ լոյսով կը դաւեն,
Քանի այսպէս մընայ հրկէզ մի դարի մէջ երկու դար:

Ասի՛ կիներ ինձ սուրբ հաց է, Աստուած իմ,
Քար դուրս եկաւ՝ կեանքս լաց է, Աստուած իմ,
Հազար կիներն էլ մօր մի մազն էլ չի դառնայ,
Աստուած կիներն էլ անաստուած է, Աստուած իմ:

Ո՞վ կարող է վարդի լոյրը, հովի թովքը նըկարել,
Կամ սոխակի քնքուշ ձայնը՝ վարդի դովքը նըկարել,
Իմ նկարը՝ ծով կուլ տըռող Ովկիան սրտիս մի շիթն է,
Աստուած ինքն էլ անկարող է իմ խըռովքը նկարել...

Կինըդ ինչքան շատ է սիրուն՝ բախտիդ ձօնը չէ, ու չէ,
Քո օջախը դաշըն պահող երդեհներն չէ ու չէ, —
Շատ մի կընոջ գեղեցկութեամբ՝ մարմնով խարւած՝ մանկացիր, —
Կինըդ ինչքան մարմնագեղ է՝ աւա՛ղ, այնքան քոնը չէ...

Եւ դժբախտ է, եւ բախտաւոր, եւ լոյս, եւ մութ իմ դարը,
Եւ բարի է, եւ դաժան է, ժանտ ու անդութ իմ դարը,
Երնէկ ծնած չլինէի, կամ թէ յետոյ ծնէի, —
Ինքն իրեն էլ կ'ուտէ վերջը մութ յորձանուտ իմ դարը:

(Շարունակելի)